

Af *Th. Mikkelsen* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Hvad agter ministeren at gøre for effektivt at bekæmpe de illegale lossepladser samt bilkirkegårde, som nu dukker op overalt i det danske landskab?“

Th. Mikkelsen: Baggrunden for mit spørgsmål er en af de formentlig mange illegale lossepladser, der findes i vort land, opstået i en forladt sandgrav på et udsigtsfredet område i Harlev-Framlev kommune vest for Århus. Hvilke muligheder har kommunen for at forlange fredningsbestemmelserne overholdt? På samme areal findes en skæmmende bilkirkegård. Danske hjems overgang til oliefyrr eller tilslutning til varmecentraler har skabt et affaldsproblem, der frister ansvarsløse mennesker til skamløst at bortkaste deres affald på tilgængelige steder og dermed tilsvine dansk natur. Sådanne ansvarsløse mennesker fristes til at kaste deres affald ulovligt i forladte sandgrave og lignende steder.

Der graves i disse år store, dybe huller i den danske jord efter vej- og støbematerialer; store, skæmmende jordbanker omkranser disse efterhånden forladte sandgrave. Der burde indpasses krav i fredningslovene, der påbyder at planere de opgravede jordmasser og beplante arealet, efter at gravene er tæmt for værdier. Denne fremgangsmåde kunne måske begrænse de illegale lossepladser opståen. Disse lossepladser tilstedeværelse er sundhedsfarlig og modvirker kommunernes rottebekæmpelse, fordi ingen tildækker affaldet med jord, og papiraffald hvirvles i stormvejr ud over det omliggende landskab og virker natur-skæmmende.

Bilkirkegårdenes antal vokser med hast i disse år overalt i landet. De rustne bilvrag skæmmer den danske natur, og i de fleste tilfælde er bilkirkegårde ikke indhegnede. Deres antal bør stærkt formindskes og, måske ved en autorisationsordning, begrænses til én eller højst to bilkirkegårde i hvert amt, indrettet sådan, at de virker mindre skæmmende på naturomgivelserne. Kunne man ikke påbyde, at karrosserivragene blev sammenpresset for at begrænse pladskravet?

Naturvenner ønsker, at lovgivningsmagten snarlig træffer forholdsregler på disse

områder og medvirker til at værne dansk natur mod tilsvining i de kommende år; ellers står myndighederne ad åre måske over for store, uløselige problemer.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Da ministeren for kulturelle anliggender ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne besvare spørgsmålet.

Selv om hr. Th. Mikkelsens spørgsmål er formuleret helt generelt, forstår jeg, at anledningen til, at spørgsmålet stilles, er en konkret sag, som tilsyneladende endnu ikke har fundet sin afslutning. Jeg er sikker på, at hr. Th. Mikkelsen vil forstå, at jeg jeg på det foreliggende grundlag ikke er i stand til at udtale mig om den verserende sag; derimod vil jeg gerne fremsætte nogle bemærkninger om det almindelige spørgsmål, som spørgeren har rejst.

Når der i spørgsmålet tales om illegale lossepladser samt bilkirkegårde, er jeg ikke helt på det rene med, hvad der sigtes til med dette udtryk. Forholdet er jo det, at man i dag i det omfang, det ikke måtte stride mod særlige servitutter eller mod bestemmelser i sundhedsvedtægter, byplanvedtægter el. lign., som håndhæves af de kommunale myndigheder, har lov til at anbringe såvel bilvrag som andet affald på sin ejendom.

Hvad specielt lossepladser og bilkirkegårde angår, har det naturligvis gentagne gange givet såvel de lokale fredningsnævne som ministeriet anledning til overvejelser. I naturfredningslovens § 40, stk. 2, står der, at enhver tilsmudsning af naturen såsom henkastning af papir, affald, flasker, konserver o. lign. er forbudt. Denne bestemmelses rækkevidde er uklar. Den har navnlig fundet anvendelse på det såkaldte skovsvineri og kan næppe anvendes til at hindre en mere systematisk placering af affald i det åbne land.

I erkendelse af, at her var et problem, som de fleste kredse i samfundet måtte være interesseret i at få løst, var det, at der i det ved folkeafstemningen i 1963 bortfaldne forslag til lov om ændring i lov om naturfredning var en bestemmelse om, at der i det åbne land ikke uden tilladelse fra fredningsplanudvalgene måtte etableres oplagspladser o. lign., der tjener andre formål end landbrug, skovbrug og fiskeri.